

Autor: Jez Turner

Nedávno jsem se na pozvání francouzských nacionalistů vydal na hřbitov v pařížské čtvrti Montmartre vzdát hold k hrobu a památce jednoho ze zakladatelů evropské identitární scény. Na jednoduchém, ale elegantním náhrobku z černého mramoru není žádný epitaf ani žalm. Vedle keltského kříže a nad daty 26. 10 1941 – 18. 3. 1978 je pouze vytesáno jméno ‚François Duprat‘.

François Duprat

V anglofonním světě zůstává Duprat téměř neznámý, ale na kontinentu jeho práce, spisy a celoživotní příklad zůstávají inspirací, jak dokazuje mj. plakát vysoce uznávané španělské strany Movimiento Social Republicano.

Na dokonale upraveném hřbitově na Montmatre dostávají turisté letáky, které jim pomáhají najít hroby velikánů a dobrodinců. Duprat na seznamu chybí a když se jeho hrob zeptáte v kanceláři u vchodu, ochranka začne nervózně rozhazovat rukama a pokusí se schovat. Zmíňte jeho jméno před francouzským konzervativcem Cameronova typu a dá se za křiku „OAS!“ na útěk, liberálovi se objeví pěna u úst a socialisté s marxisty nervózně ztichnou a začnou si nervózně okusovat nehty.

Kdo tedy vlastně byl François Duprat?

Vzdělání se mu dostalo na elitním **Lycée Luis-le-Grand** v Paříži a na prestižní pařížské **Sorbonně**, kde si také odbyl svá učenická léta na politickém kolbišti v organizaci **Jeune Nation** (Mladý národ). Protože kategoricky odmítl De Gaullovu zradu bílých alžírských Francouzů (jakmile „francouzská“ vláda vydala Alžírsko do rukou marxistické FLN, museli v Alžírsku žijící Francouzi zachraňovat holé bytí – v roce 1962 jich během jediného týdne dorazilo ke francouzským břehům přes 1 milion s tím, co měli na sobě jako jediným majetkem – a to byli ti šťastnější), stal se Duprat členem OAS (Organizace tajné armády / **Organisation armée secrète**). Celá alžírská otázka je dosti komplikovaná a rasový element je často přehlížen, ale i ti Francouzi, které alžírská situace příliš nezajímala, vnímali celý vývoj jako další z důkazů prohnitosti a proradnosti francouzských politických elit. Původním cílem OAS bylo udržet Alžírsko ve francouzských rukou, a tak k sobě přitahovala všechny, kteří věřili, že moc ve Francii drží v rukou protinárodní síly. OAS se opravdu dostala blízko ke svržení vlády a uchopení moci ve Francii. Jejich plán na vysazení parašutistů a Cizinecké legie v Paříži byl na poslední chvíli zmařen. Proběhly četné pokusy o atentát na De Gaulla a na jeho starou gardu – přečtěte si Forsythův **Den pro Šakala**, Legionáře Simona Murrayho nebo se podívejte na filmovou adaptaci **Dne pro Šakala** s Edwardem Foxem v hlavní roli abyste získali představu o tehdejší atmosféře v zemi.

Opravdový nacionalista podporuje nacionalismus pro všechny národy a skutečný identitář podporuje a bojuje za všechny identity. Po pádu bílého Alžírsko a nemilosrdném potlačení OAS, se vydává Duprat ve šlápějích Francise Parkera Yockeyho a během svých zahraničních cest neúnavně navazuje kontakty, vytváří sítě a pomáhá činnosti identitářských hnutí po celém světě. Tato snaha přináší ovoce v podobě vynikajících vztahů s protisionistickými arabskými zeměmi a na čas se Duprat stává i ředitelem propagandy v Rádiu **Katanga** **Moise Tshombeho**.

Demonstrace Occident v Paříži roku 1966 (François Duprat uprostřed, v tmavých brýlích)

Po návratu do Francie byl Duprat znechucen marxisticko-maoisticko-stalinistickými pouličními gangy, které ovládaly města a rozbíjely pravice shromáždění podle libosti, díky čemuž se podařilo donutit vlastence ke skrývání a činnosti v utajení. Proto pomohl založit skupinu **Occident** – právě ta rozšířila užití keltského kříže jako „symbolu bílého odporu vůči těm, kdo usilují o zničení naší kultury a rasy“.

Vedení skupiny tvořili středostavovští intelektuálové, kteří se nebáli „ušpinit si ruce“. Považovali se v první řadě za Francouze a bílé Evropany. Pokud bychom se zeptali nějakého sociologa tak není pochyb, že by je ze svého třídní posedlého světového názoru popsal, že měli pocit občanské zodpovědnosti a výsadního postavení. Což znamená, že byli přesvědčeni o jejich povinnosti učinit vše co bylo v jejich silách aby zachránili svůj Národ a svoji Rasu před zničením. To je staví o kategorii nad často anglosaskou maloburžoazní střední třídu s její snahou zachovat si „respekt za každou cenu“. To vedlo k tomu, že potenciální vůdci bílého hnutí se stali členy **Monday Clubu**, kde plýtvali svůj čas večerami a popíjením vína (v originále slovní hříčka založená na zvukové podobnosti významově různých slov *whining* /stěžování, fňukání/ a *wining* /popíjet víno/ – pozn. DP). Tento snobismus vedl k opuštění bílé dělnické třídy a jejímu ponechání bez jakéhokoli schopného vedení. Také to paradoxně vedlo k tomu, že střední třída ztratila jakékoli právo na respekt a v současné době je jí ze strany bílé dělnické třídy (nebo alespoň toho, co z ní dnes zbylo) opovrhováno. Střední třída si musí uvědomit, že bez dělnické třídy je její pozice ztracena – jak ukazuje zkušenost bílých v Londýně. Jediní bílí, kteří ve městě zbyli, jsou **yuppies**,

studenti a flákači – běloši bez příslušnosti k bílé komunitě. Bezdětní běloši, kteří rozdávají dělnická místa barevným, protože bílí dělníci utekli. Jinak řečeno: dlouhodobě se bez sebe třídy navzájem neobejdou a jedna potřebuje druhou k přežití. A ještě jinak, z dlouhodobého hlediska záleží hlavně na rase. Odbočil jsem, ale jen z důvodu, abych poukázal proč jsou evropská (kontinentální) hnutí nesrovnatelně úspěšnější než britská.

Respekt je sice dobrý, existuje však ale i jeho mnohem vyšší forma, nezávislá na dočasném uznání. Tento respekt vychází z pocitu, když se dělá správná věc a nazývá se Čest. A protože boj za přežití naší rasy a kultury je bojem nejvyšším, jde tedy o nejvyšší Čest. Za tohoto předpokladu, pokud se odvážíme bránit vlastenecké shromáždění před útokem protivlasteneckých živelů, se nemusíme za nic stydět. Naopak, měli bychom to chápat jako poctu. Vzpomeňte si na Occident a rázem pochopíte, z čeho čerpali svoji sílu a *éthos*.

„Ti, jejichž jméno je zakázáno vyslovit“ a kteří ovládají politické elity západních demokracií, odjakživa zakládali, financovali a povzbuzovali tlupy komunistických pouličních rváčů, aby zničili v zárodku jakékoliv nově vznikající nacionalistické hnutí, které mělo potenciál ohrozit jejich tajnou hegemonii. To je popravdě jediným účelem těchto komunistických buněk – a dokud budou v této funkci užitečné, jejich existence je zaručena a politická policie nad nimi bude držet ochrannou ruku.

Nic z toho pochopitelně neplatí pro „krajně pravicové“ skupiny.

Francie má dlouhou tradici zákazů jakýchkoliv „pouličních pravicových skupin“, které se ukáží být příliš efektivní v potlačování levicových bojůvek (současná francouzská vláda také postupuje tímto kurzem /viz například nedávný zákaz organizací Unité Radicale, kdy se jeden z členů pokusil spáchat atentát na prezidenta Chiraca nebo Troisième Voie a Jeunesses Nationalistes Révolutionnaires za údajnou spoluvinu na úmrtí militantního levičáka Clémenta Mérica – pozn. DP/) a Occident byl velmi efektivní. Dělal, co mohli a ještě mnohem víc. Dobové obrazové záznamy ukazují několikatisícové mítinky Occidentu, jejichž ostrahu tvořily tucty mladíků v motorkářských helmách vyzbrojených obušky. Existují též záběry aktivistů Occidentu, škodolibě nahánějících šokované maoistické studenty (tak to přece nemá být!) po pařížských bulvárech.

Occident byl nakonec režimem zakázán, ale jeho úspěchy a sebedůvěra vlila novou sílu do žil francouzského národního hnutí. Skvělý organizátor Duprat se angažoval v řadě skupin a funkcí, včetně vedoucího postu v **Ordre Nouveau (Nový řád)**, byl vydavatelem četných magazínů, včetně *L'Action Européenne* (Evropská akce) a *Cahiers Européens-Notre Europe* (Evropské zprávy – Naše Evropa).

„Nikdy nesmíme umožnit našim nepřátelům, marxistům a režimistům (régimistes), aby získali monopol na historickou interpretaci lidí, faktů a myšlenek. Protože Historie je skvělou zbraní a

bylo by zbytečné popírat, že jedna ze závažných příčin našich politických těžkostí spočívá ve zneužívání historie a systematickém zkreslování historických zkušeností nacionalistů.“ (Anée Zero, květen 1976)

Duprat pevně věřil, že boj za záchranu Evropy se musí odehrávat v řadě úrovní – kulturní, sociální, intelektuální, pouliční i stranické a že spolupráce a výměna myšlenek mezi organizacemi jak na celonárodní, tak mezinárodní úrovni je naprosto zásadní, pokud má mít společný boj šanci na vítězství. S touto myšlenkou založil spolu s Jean-Marie Le Penem Front National (Národní frontu, jméno bylo převzato od tehdy úspěšně nastupující britské Národní fronty).

Národní fronta – jak už naznačuje jméno – byla od svého vzniku poněkud uhlazenějším hnutím, ale radikál Duprat, který představoval tvrdé militantní jádro strany, si nikdy nebral servítky a bez obalu vyslovoval pravdy, kterých se „umírnění“ štítily.

„Byli to Židé, kdo do naší společnosti uvedli potrat. Simone Veilová, podporovaná židovskými doktory. Co je však skutečným účelem potratů? Aby Francouzky přestaly rodit děti, aby naše rasa vyhynula a my byli nahrazeni přistěhovalci, kteří mají hodně dětí“, prohlásil mimo jiné Duprat.

Zatímco Národní fronta během 70. let získávala na vlivu a síle, odhodlali se „nepřátelé rasy“ k činu a 18. března 1978 explodovala bomba pod Dupratovým autem v momentě, kdy se v něm nacházel on i jeho manželka. Duprat byl zabit, jeho žena Jeanine přežila, ovšem její dolní končetiny zůstaly ochrnuté. K odpovědnosti se přihlásily dvě skupiny: „Židovská revoluční skupina“ a „Komando židovské paměti“ (druhá jmenovaná skupina zaútočila o dva roky dříve na Front National, kdy 2. listopadu 1976 zcela zničila během pumového atentátu pětipatrovou budovu, ve které se nacházelo sídlo strany i osobní byt Jeana-Marie Le Pena – pozn. DP) ale před spravedlnost nebyl předveden nikdo.

Jean-Marie Le Pen na pohřbu Françoise Duprata, který se uskutečnil 22. března 1978 v pařížském kostele Saint-Nicolas-du-Chardonnet.

Dupratův pohřeb se uskutečnil v kostele Saint-Nicolas-du-Chardonnet, který je od roku 1977 sídlem Kněžského bratrstva svatého Pia X. a mezi účastníky byli zástupci širokého spektra: vlastenci, monarchisté či antisionisté.

Pokud byste v kterémkoliv následujícím roce navštívili 18. března hřbitov na Montmatre, potkali byste Jean-Marie Le Pena, jak pokládá kytici na hrob muže, kterého považuje za „mučedníka boje za svobodu“. Od Jean-Marie Le Pena se můžeme naučit mnohému a stejně tak od François Duprata.

Članek Francois Duprat – Co-founder of the Front National byl převzat ze stránek Western Spring.